



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.X.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2015, čj. MV-45711-3/SO-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 21. 7. 2015, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) prostřednictvím datové zprávy téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2015, čj. MV-45711-3/SO-2015 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*nalézací správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo*“), ze dne 13. 1. 2015, čj. OAM-42801-10/DP-2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Proti napadenému rozhodnutí žalované vznesl žalobce následující námitky. Žalobce namítl, že správní orgány obou stupňů při vydání předmětných rozhodnutí nepostupovaly v souladu s platnými právními předpisy. Samotné správní řízení bylo též vedeno v rozporu s platnými právními předpisy upravujícími především vedení řízení v zájmu ochrany práv a oprávněných zájmů účastníků řízení. Bylo porušeno právo na spravedlivý proces vyplývající z Listiny základních práv a svobod a z Evropské úmluvy o ochraně práv a svobod.

Dle žalobce nebyly v řízení dány důvody k neprodloužení dlouhodobého pobytu zejména vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí není přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

Napadané rozhodnutí a správní řízení, které mu předcházelo, je dle žalobce rovněž nezákonné a nepřezkoumatelné. Jak žalovaný, tak nalézací správní orgán zjevně nepostupovali v souladu s § 4 odst. 2 a 4 správního řádu, když prvoinstanční správní orgán neprovedl výslech účastníka řízení, který to sám v rámci svého vyjádření navrhoval. Tímto jednáním správní orgán neumožnil žalobci uplatnit jeho právo a zároveň mu neposkytl přiměřené poučení o jeho právech. Samotné neprovedení výslechu účastníka řízení pak vedlo k přímému porušení § 3 správního řádu, neboť bez tohoto výsledku správní orgán zcela nedostatečně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Prvoinstanční správní orgán následně porušil i § 68 odst. 3 správního řádu, neboť naprosto nedostatečně odůvodnil, proč se rozhodl žalobcovu návrhu nevyhovět a učinil tak své rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné.

Žalovaný se následně s touto odvolací námitkou vypořádal naprosto neuspokojivým a nepřezkoumatelným způsobem. Oporu pro tento postoj nachází žalobce v praxi žalovaného správního orgánu, např. v rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014, čj. MV-598866-5/SO-2014, které převzalo závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, čj. 6 As 54/2009-90, rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, a z nálezu Ústavního soudu České republiky ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, dle něhož „*dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka. (...) Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. (...) Úřední záznam jako jednostranný úkon*

správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát.“ Z toho jasně vyplývá nedostatečné zjištění skutkového stavu a nerespektování § 3 správního řádu jak žalovaným, tak především nalézacím správním orgánem, když ten vyšel de facto pouze z trestního příkazu. Pokud se v takto zásadním řízení nepřímo rozhoduje o budoucím osudu cizince doposud bezúhonného a s povoleným pobytem, měl nalézací správní orgán minimálně k výsledku žalobce přistoupit, a to i bez návrhu.

Další námitka žalobce se týkala přiměřenosti napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce uvedl, že byť se nalézací správní orgán zaštiťoval tvrzením, že v daném řízení není třeba tuto zkoumat, respektive zákon nevyžaduje zkoumání přiměřenosti daného rozhodnutí pro účastníka řízení, dle žalobce je správní orgán povinen zkoumat přiměřenost svých rozhodnutí, respektive dbát na to, aby jeho rozhodnutí byla přiměřená vždy. Tato zásada vychází již ze správního řádu a správní orgán je povinen se jí řídit. Vzhledem k tomu, že se správní orgán pohybuje v režimu zákona o pobytu cizinců, je povinen se navíc vždy zabývat přiměřeností v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tuto svou povinnost však správní orgán naprosto rezignoval.

Následná argumentace žalovaného, že § 174a zákona o pobytu cizinců by měl nalézací správní orgán zohlednit pouze tehdy, když je povinen se přiměřeností zabývat na základě jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, je dle žalobce zcela lichá, jedná se pouze o ničím nepodložený názor žalovaného, který je zjevně nesprávný. Žalobce v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011-60, a především jeden z nejaktuálnějších ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012- 39, a rovněž na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Ačkoliv se jedná o rozhodnutí vztahující se k rozhodování o zrušení povolení k pobytu, je žalobce přesvědčen, že jeho závěry je nutno vztáhnout i na řešený případ, neboť v důsledku vydaného rozhodnutí přijde žalobce zcela o možnost pobývat na území ČR. Podle výše zmíněné judikatury NSS a ESLP musí být v cizineckých věcech brána v potaz především rodinná situace, rozsah, v jakém by byl soukromý a rodinný život cizince narušen, a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění. Tuto rozhodovací praxi soudů jak nalézací správní orgán tak žalovaný naprosto ignorovali.

Žalobce tedy namítá přímé porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, které klade správnímu orgánu povinnost v každém rozhodnutí spadajícím pod režim zákona o pobytu cizinců uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Pro úplnost žalobce uvedl, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a zák. č. 326/1999 Sb. nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud se správní orgán přiměřeností rozhodnutí naprosto nezabývá a odvolací orgán tedy žalovaná tento postup posvětil. Žalobce se s ohledem na absenci svého výsledku nemohl k množině faktorů, které ovlivňují přiměřenost rozhodnutí, vyjádřit.

Přes tyto skutečnosti neobsahuje rozhodnutí nalézacího správního orgánu ve svém odůvodnění o přiměřenosti ani větu a žalovaná tento postup aprobej. Pokud meritorní rozhodnutí nalézacího správního orgánu vůbec neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se o porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale i § 3 správního řádu, neboť nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci. Vzhledem k tomu, že se nalézací správní orgán a ani žalovaná s nepřiměřeností nevypořádaly, porušily § 68 odst. 3 správního řádu.

Rozhodnutí nalézacího správního orgánu je rovněž nepřezkoumatelné, neboť správní orgán v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění neuvedl, jak se vypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, či zda mu tato možnost byla vůbec dána. Absence jakéhokoliv výstupu vztahujícího se k podkladům pro vydání rozhodnutí je zásadním nedostatkem odůvodnění rozhodnutí a činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným. Za nepřezkoumatelné má žalobce i odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované, respektive to, jak se žalovaná s touto odvolací námitkou vypořádala.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 13. 10. 2015, v němž se vyslovila pro zamítnutí žaloby. Argumentačně plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se dle svého názoru se všemi žalobcovými námitkami podrobně vypořádala.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 24. 8. 2016 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, čj. OAM-42801-10/DP-2014, zamítl žalobcovu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání a platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

Dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.*

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Soud primárně obrátil pozornost na namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

V této otázce se soud shodl se správními orgány v tom, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je speciálním ustanovením ve vztahu k § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Soud aproboval argumentaci, která je k tomu žalovaným použita v napadeném rozhodnutí, včetně odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, čj. 9A 222/2010-47. K tomu srov. str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí, kde se mj. uvádí: „(...) K námitce účastníka řízení, že správní orgán I. stupně nemohl jeho žádost zamítnout podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť takto lze postupovat pouze v případě řízení o zrušení již uděleného povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž správní orgán I. stupně měl postupovat podle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., Komise neshledala jako důvodnou. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. je speciálním ustanovením ve vztahu k § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., který se aplikuje tehdy, pokud je správním orgánem I. stupně zjištěno, že účastník řízení byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Tato skutečnost je závažnější, než nesplnění podmínky trestní zachovalosti dle § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., kde postačuje jakýkoliv záznam v Rejstříku trestů cizince, tedy i za pravomocné odsouzení za spáchání nedbalostního trestného činu. Pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin přitom zákonodárce shledává jako důležitější překážku pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a proto v těchto případech správnímu orgánu neukládá povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí ve vztahu k cizinci. To, že skutečně je možné zamítnout žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na základě § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., mimo jiné vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As S5/2013 - 51 ze dne 9. 10. 2013]. K námitce účastníka řízení, že měl správní orgán I. stupně posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí i v případě postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., Komise rovněž konstatuje, že není důvodná. V případě postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. nemá správní orgán I. stupně povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Skutkové podstaty obsažené v § 37 odst. 1

jsou skutkovými podstatami závažnějšími, a proto zde na rozdíl od skutkových podstat dle § 37 odst. 2 písm. b) povinnost posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí stanovena není. Komise v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9A 222/2010 - 47 ze dne 20. 11. 2013.“).

Zákonná dikce jasně deklaruje, že postupuje-li správní orgán podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jsou zde jiné požadavky stran posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry účastníka řízení, než by tomu bylo v případě postupu podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Povinnost přihlížet k oné zákonem předvídané přiměřenosti totiž zákon v případě aplikace § 37 odst. 1 neukládá.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením, že § 174a je jakýmsi univerzálním ustanovením, které je třeba používat ve všech případech. Naopak, zákonodárce dostatečně jasným způsobem vyjádřil, kde je třeba tyto skutečnosti posuzovat a zohlednit, a oddělil je od případů, kde takového posouzení třeba není. Obdobně jako ve vztahu k aplikaci prvního odstavce § 37 zákona o pobytu cizinců (namísto odstavce druhého téhož ustanovení), se správní orgány jasně a podle přesvědčení soudu i správně vyjádřily k tomu, že v případech, kdy to není takto stanoveno, se příslušný dopad neposuzuje.

Správní orgán dospěly k jim prezentovaným závěrům na základě přesvědčivé argumentace vlastní, vyplývající z výkladu příslušných ustanovení, a dále na základě bohaté judikatury správních soudů, které byla náležitým způsobem citovány. Námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Stejně soud uvážil i o námitce týkající se neprovedení výsledku účastníka řízení, kdy žalobce tvrdil, že se žalovaný správní orgán vypořádal s touto (odvolací) námitkou naprosto neuspokojivým a nepřezkoumatelným způsobem.

Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal blanketním podáním datovaným dne 27. 1. 2015, které doplnil podáním ze dne 2. 3. 2015 (doručeno Ministerstvu dne 3. 3. 2015). Námitku neprovedení výsledku účastníka řízení však odvolatel (= žalobce) v odvolání neuplatnil. Jen těžko tak lze vyčítat žalované, že se nevypořádala s nevyřčenou námitkou. A součástí správního spisu rovněž není žádná listina obsahující vyjádření účastníka řízení, v níž by žalobce navrhoval svůj výslech v rámci předmětného řízení. Ani toto žalobní tvrzení tak nemá oporu ve skutkovém stavu, a proto byla i druhá námitka posouzena jako nedůvodná.

Konečně, nedůvodné bylo i žalobní tvrzení, že v odůvodnění rozhodnutí není uvedeno, jak se správní orgán vypořádal s vyjádřením účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí. I v tomto případě nebylo k čemu se vyjadřovat, neboť žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil (ani se s nimi neseznámil), ačkoliv o možnosti učinit tak byl vyrozuměn výzvou ze dne 24. 11. 2014, čj. OAM-42801-9/DP-2014, která mu byla doručena dne 3. 12. 2014.

Shrnuto, soud se v mantinelech vymezených žalobními body shodl s argumentací vyjevenou v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí. Nalézací i přezkumný správní orgán postupoval v souladu se zákonem a správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními

předpisy. Soud nenalezl nic, co by svědčilo ve prospěch žalobcových tvrzení stran nezákonnosti nebo procesních vad, včetně namítaných porušení § 3, § 4 odst. 2 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Jelikož soud na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková